

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **nezl. T. N.,** zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,** se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 3. 2020, č. j. 30 A 196/2018 – 50,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 4 114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího právního zástupce Mgr. Petra Václavka, advokáta.

Odůvodnění:

I.
Průběh dosavadního řízení

[1] Kasační stížností se žalovaná domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Plzni, kterým bylo zrušeno její rozhodnutí ze dne 24. 7. 2018, č. j. MV-73603-4/SO-2018, a věc jí byla vrácena k dalšímu řízení. Uvedeným rozhodnutím žalovaná změnila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 25. 5. 2018, č. j. OAM-29961-47/DP-2015, tak, že výrok ve znění *„žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny na území se zamítá a platnost povolení k dlouhodobému pobytu se dle ust. § 44a odst. 4*

s odkazem na ust. § 46a odst. 2 písm. i) zák. č. 326/1999 Sb., ve znění platném do 17. 12. 2015, neprodlužuje, neboť cizinec neplní účel, pro který bylo toto povolení vydáno“, nahradila textem „*[ž]**ádost** nezletilé NGUYEN Tina (...)* ***se zamítá a povolení k dlouhodobému pobytu se neuděluje**, neboť nezletilá NGUYEN Tina nesplňuje podmínku pro udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podle § 42a odst. 6 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb*“.

[2] Ze správního spisu vyplynulo, že žalobkyně pobývala na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny s platností od 14. 11. 2013 do 7. 10. 2015. Dne 26. 8. 2015 podala žalobkyně prostřednictvím své zákonné zástupkyně (matky) žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR ve smyslu § 44a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v relevantním znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Nositelkou oprávnění ke sloučení byla matka žalobkyně. Řízení o žádosti žalobkyně bylo přerušeno do doby pravomocného rozhodnutí ve věci žádosti matky žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Žádost matky žalobkyně byla následně zamítnuta a toto rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo žalovanou potvrzeno, přičemž dne 7. 12. 2016 nabylo právní moci. Přípisem ze dne 10. 1. 2017 správní orgán I. stupně vyrozuměl žalobkyni o pokračování v řízení a její žádosti rozhodnutím ze dne 20. 3. 2017, č. j. OAM-29961-26/DP-2015, nevyhověl. Matka žalobkyně však ve věci své žádosti podala žalobu ke Krajskému soudu v Plzni, přičemž žalobě byl přiznán odkladný účinek a matka žalobkyně tak mohla i nadále na území České republiky legálně pobývat až do skončení řízení před krajským soudem. Proti rozhodnutí o zamítnutí její žádosti podala žalobkyně odvolání, které bylo rozhodnutím žalované ze dne 1. 8. 2017, č. j. MV-67664-8/SO-2017, zamítnuto jako opožděné, žalovaná však zároveň ve zkráceném přezkumném řízení podle § 98 správního řádu z důvodu působení odkladného účinku žaloby matky žalobkyně rozhodnutím ze dne 1. 8. 2017, č. j. MV-67664-9/SO-2017, rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve věci žádosti žalobkyně zrušila a věc mu vrátila k novému projednání.

[3] V průběhu nového projednání žádosti žalobkyně bylo zjištěno, že rozsudkem ze dne 6. 12. 2017, č. j. 30 A 2/2017 – 55, Krajský soud v Plzni žalobu matky žalobkyně zamítl, čímž zanikl i přiznaný odkladný účinek a matka žalobkyně tak od 7. 12. 2016 nedisponovala žádným platným pobytovým oprávněním. Správní orgán I. stupně žádost žalobkyně již zmiňovaným rozhodnutím ze dne 25. 5. 2018, č. j. OAM-29961-47/DP-2015, zamítl a platnost jejího povolení k dlouhodobému pobytu podle § 44a odst. 4 s odkazem na § 46a odst. 2 písm. i) zákona o pobytu cizinců neprodloužil. Dle správního orgánu I. stupně je plnění účelu pobytu v podobě společného soužití rodiny úzce spjato s povoleným pobytem nositele oprávnění ve smyslu § 42a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tedy je podmíněno tím, že nositel oprávnění ke sloučení má na území povolen pobyt nebo mu byl udělen azyl. Matka žalobkyně ani její otec však nebyli ve vztahu k nezletilé žalobkyni nositeli pobytového oprávnění ke sloučení rodiny, neboť na území ČR již neměli povolen pobyt a o žádné pobytové oprávnění ke dni rozhodování správního orgánu I. stupně nepožádali. Správní orgán I. stupně se dle § 46a odst. 2 zákona o pobytu cizinců zabýval také přiměřeností rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu z hlediska jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně, přičemž dospěl k závěru, že toto rozhodnutí bude přiměřené.

[4] Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí blanketní odvolání, které ani po výzvě správního orgánu I. stupně nedoplnila. Žalovaná nyní posuzovaným rozhodnutím ze dne 24. 7. 2018, č. j. MV-73603-4/SO, změnila výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jak je uvedeno výše. Žalovaná považovala za prokázané, že matka žalobkyně od 7. 12. 2016 do doby rozhodování žalované nedisponovala žádným platným povolením k pobytu na území ČR, tudíž jako nositelka oprávnění ke sloučení rodiny již nebyla držitelem povolení k dlouhodobému pobytu, což je dle § 42a odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců podmínkou pro udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny žalobkyně. Žalovaná konstatovala, že v nyní posuzované věci je nutné postupovat podle § 51 odst. 3 správního řádu, kdy v případě zjištění skutečnosti, která znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne. Na základě těchto zjištění se žalovaná rozhodla změnit prvostupňové rozhodnutí, jelikož bylo prokázáno, že žalobkyně nesplňuje podmínku pro udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podle § 42a odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná závěrem konstatovala, že tímto rozhodnutím nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého ani rodinného života žalobkyně.

[5] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalované žalobu ke Krajskému soudu v Plzni, který rozhodnutí žalované rozsudkem ze dne 4. 3. 2020, č. j. 30 A 196/2018 – 50, zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud nejprve vymezil právní rámec prodlužování doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, přičemž konstatoval, že žalobkyně podala žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podle § 44a zákona o pobytu cizinců. I žalovaná tak byla povinna rozhodovat ve věci této žádosti, a nikoli ve věci žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu. Zatímco řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území ČR je upraveno především v § 42a zákona o pobytu cizinců, řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je upraveno zejména v § 44a téhož zákona. Důvody, pro něž nelze dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem společného soužití rodiny prodloužit, pak podle § 44a odst. 4 věty poslední zákona o pobytu cizinců nejsou stanoveny odkazem na důvody nevydání povolení k tomuto pobytu, nýbrž na důvody pro zahájení řízení o zrušení platnosti takového povolení podle § 46a zákona o pobytu cizinců. Krajský soud tak uzavřel, že i přesto, že se žalovaná snažila napravit pochybení správního orgánu I. stupně, zatížila rozhodnutí procesní vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé v tom smyslu, že zaměnila žalobkyní vymezený předmět řízení.

II.
Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobkyně

[6] Proti rozsudku krajského soudu podala žalovaná (stěžovatelka) kasační stížnost, v níž odkazuje na kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[7] Stěžovatelka předně konstatuje, že matka žalobkyně, jakožto nositelka oprávnění ke sloučení rodiny, již není držitelkou povolení k dlouhodobému pobytu, což je dle § 42a odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců podmínkou pro udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny žalobkyni. Vzhledem k tomu stěžovatelka přistoupila ke změně rozhodnutí správního orgánu I. stupně, přičemž pro

uvedený závěr vycházela z podkladů, které již byly součástí spisového materiálu; žalobkyni nebyla uložena jakákoliv povinnost a nehrozí jí újma z důvodu ztráty možnosti se odvolat podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. V nyní posuzované věci nebylo dle stěžovatelky možné aplikovat § 44a ani § 46a zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 17. 12. 2015, neboť důvod uvedený v § 46a odst. 2 písm. j) zákona o pobytu cizinců, na nějž poukazoval krajský soud a který spočívá v tom, že nositeli oprávnění ke sloučení rodiny nebyla prodloužena platnost povolení k dlouhodobému pobytu, byl do zákona o pobytu cizinců doplněn až s účinností od 15. 8. 2017. Uvedené ustanovení tedy nebylo možné použít, jelikož žádost byla podána již v roce 2015 a ani jiný důvod pro zamítnutí podané žádosti uvedený v § 46a zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 17. 12. 2015, na posuzovaný případ nedopadal. I přesto, že krajský soud shledal postup stěžovatelky při změně rozhodnutí správního orgánu I. stupně jako nesprávný, omezil se pouze na konstatování, že takový postup představuje procesní vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost, aniž by dále rozvedl, v čem má nezákonný dopad tohoto nesprávného postupu spočívat. Stěžovatelka v souvislosti se změnou rozhodnutí správního orgánu I. stupně postupem dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018 – 34 (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), přičemž vyjádřila přesvědčení, že změna výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterou stěžovatelka učinila, nemělo na zákonnost jejího rozhodnutí vliv.

[8] Stěžovatelka dále namítá, že ačkoliv byla žádost žalobkyně výrokem rozhodnutí zamítnuta pro nesplnění podmínky pro udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podle § 42a odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců, byla tato žádost stěžovatelkou posuzována jako žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, což vyplývá z celé výrokové části rozhodnutí. Stěžovatelka se domnívá, že postupovala v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2012, č. j. 3 Ads 96/2011 – 118, jelikož předmět řízení vymezila ve výrokové části rozhodnutí a k jeho záměně vytýkané krajským soudem došlo toliko ve znění samotného výroku rozhodnutí, a nikoli v celkovém postupu při řešení otázky, která je předmětem řízení.

[9] Stěžovatelka závěrem dodává, že žádost žalobkyně posuzovala jako žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, přičemž se zabývala i přiměřeností svého rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Jen pokud by se stěžovatelka touto otázkou nezabývala, bylo by její rozhodnutí zatíženo vadou mající vliv na zákonnost rozhodnutí. Krajský soud se však možným vlivem na zákonnost rozhodnutí nezabýval, a proto je dle stěžovatelky napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Není z něj zřejmé, v čem konkrétně spatřuje krajský soud možný vliv na zákonnost rozhodnutí stěžovatelky.

[10] Vzhledem k uvedenému stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[11] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti konstatovala, že krajský soud své závěry jednoznačným a přesvědčivým způsobem zdůvodnil, proto není jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Stěžovatelka tím, že změnila výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně, odepřela žalobkyni možnost uplatnit svá práva na procesní obranu. Postup

stěžovatelky, dle kterého na případ žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k pobytu žalobkyně aplikovala ustanovení směřující k žádosti o povolení pobytu, je podle žalobkyně v rozporu se zákonnými ustanoveními a zároveň systematikou zákona, jelikož na žádost o prodloužení pobytového oprávnění byla analogicky aplikována ustanovení o udělení pobytového oprávnění. Podle žalobkyně se stěžovatelka snažila v zákoně najít podklad pro vydání negativního rozhodnutí, aniž by postupovala v souladu se zásadami činnosti správních orgánů.

[12] Jestliže se na žalobkyni vztahuje dřívější právní úprava, která neupravovala obdobný důvod pro zamítnutí její žádosti, pak je zjevné, že stěžovatelka nemohla její žádost z tohoto důvodu zamítnout, naopak měla její žádosti v takovém případě vyhovět. Podle žalobkyně to byly správní orgány, kdo svými nezákonnými průtahy způsobil, že žádosti o prodloužení doby platnosti pobytového oprávnění nebylo vyhověno, navíc nezákonným způsobem. K odkazu stěžovatelky na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018 – 34, žalobkyně zdůrazňuje, že dle tohoto rozsudku by měl odvolací orgán v případě změny rozhodnutí připustit další dokazování, ovšem stěžovatelka naopak v odvolacím řízení provádění nových důkazů vždy odmítá, a tedy nerespektuje zásadu procesní ekonomie vyjádřenou v § 6 odst. 2 správního řádu. Žalobkyně dodává, že její otec nyní disponuje povolením k trvalému pobytu a ve světle toho je třeba její žádost posuzovat. Žádosti žalobkyně o sloučení s otcem nebylo vyhověno, jelikož nebylo možné podat žádost z území ČR. Napadený rozsudek krajského soudu je tedy dle žalobkyně v souladu se zákonem, a žalobkyně tak navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III.
Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatelka byla účastnicí řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s), a jedná za ni k tomu pověřený zaměstnanec s odpovídajícím právnickým vzděláním (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[14] Nejvyšší správní soud dále přezkoumal napadený rozsudek v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[15] Ze správního spisu je zřejmé, že žalobkyně požádala o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR, přičemž správní orgán I. stupně zamítl její žádost s odkazem na § 44a odst. 4 ve spojení s § 46a odst. 2 písm. i) zákona o pobytu cizinců. Naopak stěžovatelka změnila odvoláním napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že se žádost žalobkyně zamítá a „*povolení k dlouhodobému pobytu se neuděluje*“, neboť žalobkyně nesplňovala podmínku pro udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny stanovenou v § 42a odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

[16] Podle § 44a odst. 4 zákona o pobytu cizinců platí, že „*[k] žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem společného soužití rodiny je cizinec povinen předložit náležitosti podle § 42b odst. 1 písm. a), c) a d) a dále doklad o cestovním zdravotním pojištění po dobu pobytu na území, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j. Na požádání je současně povinen předložit doklad o zaplacení pojistného uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění. To neplatí, jde-li o případy uvedené v § 180j odst. 4. Jestliže byl nositeli oprávnění ke sloučení rodiny udělen azyl, je cizinec povinen předložit pouze cestovní doklad. Platnost povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem společného soužití rodiny nelze prodloužit, je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto povolení (§ 46a)*“. Podle § 46a odst. 2 písm. i) zákona o pobytu cizinců, v relevantním znění (tj. ve znění účinném do 17. 12. 2015, srov. přechodné ustanovení čl. IV odst. 1 zákona č. 314/2015 Sb.) Ministerstvo vnitra zruší platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo toto povolení vydáno, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti. Při posuzování přiměřenosti Ministerstvo vnitra přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Podle § 42a odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců, v relevantním znění, „*[p]ovolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny se cizinci udělí, jestliže cizinec, se kterým má být umožněno společné soužití rodiny, je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu nebo povolení k trvalému pobytu a pobývá na území po dobu nejméně 15 měsíců*“.

[17] Předně je třeba ve shodě s krajským soudem upozornit na to, že na žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny dopadají zcela jiná ustanovení zákona o pobytu cizinců než na prvotní žádost o vydání tohoto pobytového oprávnění. To potvrzuje též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2018, č. j. 10 Azs 69/2018 – 34, který se týkal obdobné věci, ovšem s tím rozdílem, že v uvedené věci zastávala stěžovatelka shodný právní názor jako správní orgán I. stupně v nyní posuzovaném případě, zatímco naopak Krajský soud v Plzni byl, do určité míry obdobně jako stěžovatelka v nynější věci, přesvědčen o použitelnosti § 42a zákona o pobytu cizinců na žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku konstatoval:

„*Již jen jednoduchým jazykovým výkladem § 42a odst. 1 zákona o pobytu cizinců je patrné, že tato norma míří na okruh situací, kdy žadatel žádá o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny poprvé v okamžiku, kdy zatím tímto povolením nedisponuje. Naopak na situaci, kdy žadatel již disponuje povolením k dlouhodobému pobytu na území České republiky a žádá toliko o jeho prodloužení, dopadá § 44a včetně hypotézy vymezené v § 44a odst. 4 zákona, jejíž rozsah je dále dán důvody obsaženými v § 46a odst. 2 zákona.*

Výklad zastávaný správním soudem, dle kterého musí dojít kumulativně ke splnění obou podmínek (jednak § 42a odst. 1, jednak § 44a odst. 4 ve spojení s § 46a odst. 2 zákona o pobytu cizinců), odporuje systematice obou ustanovení a je zjevně absurdní. Ust. § 42a odst. 1 zákona vymezuje společné soužití rodiny na území ČR jako jeden z účelů, pro který může být uděleno povolení k pobytu. V případě, že tento účel odpadne, dojde vždy k naplnění důvodu pro neprodloužení povolení dle § 46a odst. 2 písm. h) [pozn. NSS: v nyní projednávané věci se dle relevantního znění jedná o § 46a odst. 2 písm. i)]. *Jinými slovy není logické, aby správní*

orgány posuzovaly nejprve splnění podmínky dle § 42a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť ta je obsažena již v samotném § 46a odst. 2 písm. h) [§ 46a odst. 2 písm. i)] *zákona (obdobnou situaci ve vztahu k dublování jiného pravidla v zákoně o pobytu cizinců řešil NSS i v rozsudku ze dne 5. 4. 2018, čj. 9 Azs 438/2017-25, body 37 a 38). Pokud by zákonodárce usiloval o postupné zkoumání podmínek pro vyhovění žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu, jak je nastínil krajský soud, zcela jistě by to tak do zákona napsal. V tomto případě v § 44a však nenacházíme ani odkaz na § 42a, který by tak učinil (k tomu srov. např. odkaz v § 44a odst. 3 věta druhá na obdobnou aplikaci jiných ustanovení zákona o pobytu cizinců).*"

[18] Vzhledem k tomu, že žalobkyně žádala o prodloužení doby platnosti povolení, nikoliv o vydání nového povolení, stěžovatelka pochybila, když fakticky rozhodovala o prvotní žádosti žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, přičemž bez jakéhokoliv bližšího odůvodnění změnila rozhodnutí správního orgánu I. stupně a konstatovala, že žalobkyně nesplňuje podmínku pro udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podle § 42a odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Argumentace stěžovatelky užitím § 42a odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců přitom nebyla, jak již bylo vysvětleno, v nyní posuzované věci namístě.

[19] Nedůvodná je i námitka stěžovatelky, že ačkoliv byla žádost žalobkyně výrokem žalobou napadeného rozhodnutí zamítnuta pro nesplnění podmínky pro udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podle § 42a odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců, byla stěžovatelkou posuzována jako žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, což má dle stěžovatelky vyplývat z výrokové části rozhodnutí jako celku. Naopak, samotný výrok rozhodnutí stěžovatelky je v daném ohledu zcela rozporný, neboť stěžovatelka v záhlaví svého rozhodnutí zmiňuje, že rozhodnutím správního orgánu I. stupně „*byla zamítnuta žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny*", nicméně ve výroku stěžovatelka na jednu stranu uvádí, že „*[ž]ádost nezletilé NGUYEN Tina (...) se zamítá*", tedy zamítá se v záhlaví definovaná žádost o prodloužení doby platnosti povolení k pobytu, na straně druhé stěžovatelka v témže výroku hned navazuje tím, že „*povolení k dlouhodobému pobytu se neuděluje, neboť nezletilá NGUYEN Tina nesplňuje podmínku pro udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podle § 42a odst. 6 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb.*". Přitom žalobkyně se svou žádostí vůbec nedomáhala udělení povolení k dlouhodobému pobytu, ale prodloužení doby platnosti již existujícího povolení. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2012, č. j. 3 Ads 96/2011 - 118, na který stěžovatelka odkazovala, zároveň plyne, že „*[p]rávě samotný výrok rozhodnutí náležitě vyjadřuje, jakým způsobem příslušný správní orgán rozhodl o předmětu řízení. Výrok rozhodnutí musí být přitom jasný, srozumitelný, přesný a určitý, neboť pouze ten (na rozdíl od ostatních částí správního aktu, jako je označení orgánu, který rozhodl, návětí, odůvodnění, poučení) v sobě nese autoritativní úpravu práv a povinností*".

[20] Primární problém tedy není v tom, že by stěžovatelka porušila zásadu dvojinstančnosti řízení či vydala překvapivé rozhodnutí a nic takového jí ani krajský soud nevytýká, byť s tímto nevyřčeným závěrem stěžovatelka poněkud mimoběžně polemizuje v kasační stížnosti, ale v tom, že stěžovatelka vydala rozhodnutí obsahující rozporný výrok, který navíc přinejmenším v části konstatující, že povolení k dlouhodobému pobytu se žalobkyni neuděluje, neboť žalobkyně nesplňuje podmínku pro udělení povolení k

dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podle § 42a odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců, zcela vybočuje z předmětu řízení definovaného žádostí žalobkyně. Obdobnými vadami trpí rovněž odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde stěžovatelka, vedle toho, že se stručně zabývá přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně, opět zmiňuje pouze to, že žalobkyně nesplňuje podmínku pro udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, nikoliv to, že nesplňuje podmínky pro prodloužení doby platnosti takového pobytového oprávnění.

[21] Nejvyšší správní soud konstatuje, že rozhodnutí stěžovatelky je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, tedy trpí vadou řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., což představuje zcela dostatečný důvod pro jeho zrušení soudem. Jedná se totiž o jednu z nejzávažnějších vad, která krajskému soudu bránila přezkoumat žalobou napadené rozhodnutí, resp. závěry, k nimž stěžovatelka v rozhodnutí dospěla. Zároveň jde nepochybně též o podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem (mj. § 68 odst. 2 a 3 správního řádu), které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., na který odkázal krajský soud, byť přesnější by byl v tomto případě právě odkaz na písmeno a) téhož ustanovení, jež představuje vůči písmenu c) *lex specialis*. Krajský soud však rozhodně nemusel své závěry dále odůvodňovat, neboť podstata pochybení stěžovatelky je zcela zřejmá. Rozsudek krajského soudu tedy není nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, jak stěžovatelka namítá.

[22] Stěžovatelce lze přisvědčit, že na nyní posuzovanou věc nebylo možné aplikovat § 46a odst. 2 písm. j) zákona o pobytu cizinců, zmiňovaný krajským soudem, neboť toto ustanovení, podle něhož důvodem zrušení (a tedy i neprodloužení doby platnosti) povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny je i neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nositeli pobytového oprávnění, bylo do zákona o pobytu cizinců doplněno až s účinností od 15. 8. 2017. Krajský soud nicméně nezrušil žalobou napadené rozhodnutí s odůvodněním, že stěžovatelka měla žádost žalobkyně zamítnout právě s odkazem na toto ustanovení, ale pouze *obiter dictum* zmínil, že nyní existuje tento důvod zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Odkaz krajského soudu na toto ustanovení tak nelze považovat za nosný důvod napadeného rozsudku.

[23] Nejvyšší správní soud navíc v již citovaném rozsudku ze dne 4. 7. 2018, č. j. 10 Azs 69/2018 – 34, potvrdil, že žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny měla být v případě pozbytí pobytového titulu nositele oprávnění ke sloučení rodiny zamítnuta (byly-li skutečně splněny veškeré zákonné podmínky pro její zamítnutí) dle § 44a odst. 4 ve spojení s § 46a odst. 2 písm. i) zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud nemůže ani v nyní posuzované věci hodnotit, zda pro zamítnutí žádosti byly skutečně splněny veškeré podmínky, neboť touto otázkou, včetně posouzení, zda by zamítnutí žádosti žalobkyně nebylo ve smyslu § 46a odst. 2 písm. i) zákona o pobytu cizinců nepřiměřené zejména z hlediska jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně, se krajský soud, s ohledem na nepřezkoumatelnost rozhodnutí stěžovatelky, dosud nezabýval.

IV.
Závěr a náklady řízení

[24] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[25] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, a proto má vůči neúspěšné stěžovatelce právo na náhradu nákladů, které v řízení o kasační stížnosti důvodně vynaložila.

[26] Tato náhrada se sestává z nákladů vynaložených žalobkyní na odměnu a náhradu hotových výdajů jejího zástupce, Mgr. Petra Václavka, advokáta. Výši náhrady soud určil podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Zástupce žalobkyně učinil ve věci jeden úkon právní služby, a to vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], za který mu náleží vůči žalobkyni odměna ve výši 3 100 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu a paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Výsledná částka se zvyšuje o DPH 21 %, tedy o 714 Kč. Náhrada nákladů řízení žalobkyně tedy celkově představuje částku 4 114 Kč, kterou je stěžovatelka povinna uhradit v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně, Mgr. Petra Václavka.

P o u č e n í :
Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 9. září 2022

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu